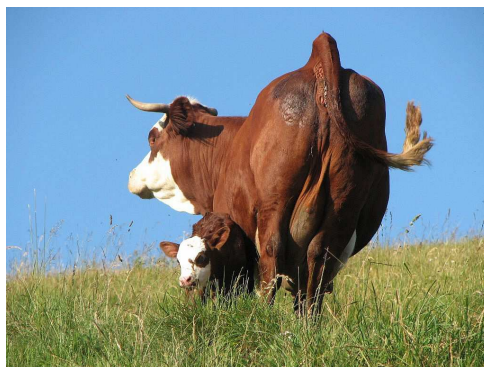

ÒDA AU SOLEU E AU CUÒU DE LAS VACHAS

Fotò: Fond-Écran

Èro un mastrú sonjaire. Me mandavan
laimont au prat dau Charpentair gardar.
Le monde es grand e le cuòu de las vachas
fuguèt ma promeira carta dau ciau.
Ò cuòus tot merlicats de gringuinhaudas
onta las chinchas-merlinchas se nian,
siatz de soleus revolumant d'estialas.
La coá que bat la mesura e le temps,
relòtge testaròt, fai que belheiran
d'eissams de moschas bòrlhas (qu'es lhor nom).
E quand la coa se lèva, un riu de breide
me baila idèia de l'eternitat :
ce qu'es tan lòng que se'n vei pas la fin
mas que fenís totjorn per se fenir,
le riu que còla o la vacha que pissa.
Sentino quí l'eimatja de la viá :
coma la pissaròta de Moreta,
fenirá ben per s'agotar un jorn.
La coá se lèva encara e una bosa

diens un brut flasche s'espotís au prat.
Quò pintra un pauc. D'èrbas se tròvan presas,
las unas crevaràn a l'estofaa,
d'autras viuràn coma quela saineta
qu'amo sas fòlhas finas tot en dents
e los poents blancs de sas flors mingoletas.
De chasca bosa la saineta fai
le genti autar florit d'un oratòri
per quauque sant eissublat dau bon Diu
le cuvèrt esbolhat d'una chapèla
onta venan faire lhors devocions
l'escharavai o las moschas liaugeiras
e tots en rond preiar los mosseirons.
Dau temps que diens le ciau passan las borras,
sus la bosa me siau acrapaudit
coma si qu'èra mi que l'aiau feita.
Picho e pertuso dobe un broquilhon
la crosta secha de la bèla pònha
dura dessus e meulosa dessós,
chauçon de poms o raspaa de trifòlas.
Mas ce que m'achatís se minja pas,
savo ben que d'en bada zò pautrisso
e que faudrá apeatar le gostar.
Bèrlho sus la beutat de nòstras vachas :
rastèl d'eschina que fai le diron
diens un bèl angle dreit dobe las coissas,

aur de lhor bosa e soleu de lhor cuòu.

E pue le temps m'embòrna diens sa sacha,

le temps, quau grand raubaire de maestrús,

m'empòrta diens le temps sus sas espatlas

e me larja estonat, ieura e aici.

Joan-Claudi Forêt